

Sygn. akt IV Ka 777/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r.

sprawy **M. W.**

syna J. i W. z domu D. (...) roku w S. z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 29 czerwca 2015 r. sygnatura akt VI K 944/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 777/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2015 r. (sygn. akt VI K 944/13) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy M. W. oskarżonego o to, że:

w okresie od stycznia 2006 r. do 18 lipca 2013 r. w K. woj. (...) i w K. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną I. Ł. w ten sposób, że wszczywał awantury, podczas których uderzał ją pięściami w brzuch kiedy była w ciąży, wykręcał ręce, wyzywał słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał za włosy, ścisnął za kark, opluwał, kopał po nogach i pośladkach jak również w nieustalonym dniu i miesiącu 2008 r. lub 2009 r. popcha pokrzywdzona na kafelki w łazience w wyniku czego doznała ona rozcięcia skóry szyi co naruszyło czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu;

to jest o czyn z art. 207§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

oskarżonego **M. W.** uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2006 r. do 18 lipca 2013 r. w K. woj. (...) i w K. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną I. Ł. w ten sposób, że wszczywał awantury, podczas których uderzał ją pięściami w brzuch kiedy była w ciąży, wykręcał ręce, wyzywał słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał za włosy, ścisnął za kark, opluwał, kopał po nogach i pośladkach tj. czynu z art. 207§1 kk i za to na podstawie art. 207§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69§1 kk i

art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżony oraz prokurator.

Oskarżony zaskarżył wyrok zarzucając „...stronniczość oraz obrazę całego sądownictwa polskiego...”, „...pomijanie faktów z zeznań świadków a także działanie na niekorzyść oskarżonego przez Sąd Rejonowy w Kłodzku i ...”, wniósł o zmianę wyroku lub jego uchylenie do ponownego rozpoznania przez inny Sąd niż Sąd Rejonowy w Kłodzku z uwagi na możliwość mactw ze strony pokrzywdzonej, ewentualnie uchylenie i umorzenie postępowania.

W uzupełnieniu apelacji podniósł :

„...wyrokowi zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje podstawy do przypisania mu winy za znęcanie, to jest o czyn z art. 207 § 1 kk. Materiał zebrany w sprawie został niewłaściwie oceniony również przez przyzmat doświadczenia życiowego wskazuje, że nie popełnił zarzucanego czynu, sąd błędnie ocenił zebrane w sprawie dowody...” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskrzył wyrok w całości na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk na niekorzyść oskarżonego zarzucając na podstawie art. 438 pkt 3 kpk:

1. błąd w ustaleniach faktycznych rzutu na treść rozstrzygnięcia przez chybione założenie, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu M. W. znamion czynu z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, albowiem brak jest dowodów na potwierdzenie spowodowania przez oskarżonego „naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres poniżej dni siedmiu”- zdaniem bowiem sądu relacja pokrzywdzonej z uwagi na nieprecyzyjność nie jest miarodajna – co skutkowało uwolnieniem go od winy w tym zakresie i w konsekwencji „eliminacji” z zarzutu (w tym kwalifikacji prawnej), podczas gdy wnikliwa ocena zeznań pokrzywdzonej dodatkowo potwierdzonej relacja świadka A. Ł. (z ulokowaniem czasowym zdarzenia „pięciu – czterech lat temu” k.22 z akt sprawy, tj. od czasu przesłuchania), samych ustaleń Sądu (a zatem uznania M. W. za winnego również fizycznego aspektu przestępstwa znęcania z wyszczególnieniem czynności sprawczych w postaci uderzenia pięściami w brzuch I. Ł.) – a więc zdolności w/w do natężania przemocy jednoznacznie przemawiają za uznaniem winy i odpowiedzialności karno – prawnej oskarżonego w pełnym zakresie stawianego mu zarzutu, tj. osianych w nim wszystkich czynności sprawczych i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie jest zasadna, zasadna natomiast jest apelacja prokuratora.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, generalnie prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił. Ocena materiału dowodowego w przeważającej mierze zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k.4-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.243-247 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom. Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Poczynione uwagi nie dotyczą jednak oceny dowodów dotyczących spowodowania u pokrzywdzonej przez oskarżonego naruszenia czynności narządów na okres poniżej dni siedmiu, które jest nader enigmatyczna, powierzchowna i nie spełnia ustawowych kryteriów oceny dowodów wskazanych wyżej, co czyni orzeczenie w tym zakresie przedwczesnym.

Trafnie podnosi w tej mierze skarżący, że ludzka pamięć w odniesieniu do zdarzeń sprzed kilku lat nie rejestruje precyzyjnego czasu, lecz jedynie przebieg zdarzenia, jego skutek i ramy czasowe oraz wskazuje na potwierdzenie relacji pokrzywdzonej przez jej córkę – świadka A. Ł. w zeznaniach na k.22 akt sądowych.

Z powyższych przyczyn zaskarżony wyrok nie może się ostać.

W sytuacji gdy wskazana wyżej kwestia stanowi integralną część zarzutu koniecznym było uchybienie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy miał przy tym na względzie okoliczności, że zaskarżony wyrok zapadł przed datą wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (1 lipca 2015 r.) nie dotyczą go więc rygory z art. 437 § 2 kpk w brzmieniu nadanym tą ustawą.

Co do apelacji oskarżonego sprowadza się ona do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, nie znajdując argumentów mogących podważyć trafność toku rozumowania tegoż sądu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy winien uwzględnić uwagi zawarte w przedmiotowym uzasadnieniu, szczegółowo przesłuchać pokrzywdzoną oraz świadka A. Ł. na okoliczności wyżej wskazane, nadto celem wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości dotyczących charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną dopuścić dowód z bezpośredniego przesłuchania biegłego lekarza medycyny sądowej, który wydał w sprawię opinię sądowo – lekarską.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd I instancji winien nadto skorzystać z uprawnienia wynikającego z przepisu art. 442 § 2 kpk.